

Pokání prezidenta ČR Miloše Zemana

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST

Zakladatel profesor Ing. Břetislav Chvála, doktor technických věd (DrSc.)

MĚSÍČNÍK SLOVANSKÉHO VÝBORU ČR

ROČNÍK XXIV

ČÍSLO 255, ČERVENEC 2021

CENA 10 Kč

Bombardování Jugoslávie neomluvitelnou chybou

Prezident České republiky Miloš Zeman se 18. května po jednání se srbským prezidentem Aleksandrem Vučićem omluvil za bombardování Jugoslávie Severoatlantickou aliancí v roce 1999, které trvalo 78 dní – od 24. března do 10. června.

„Chtěl bych srbský národ jako osoba poprosit za odpuštění,“ řekl Zeman. Svými slovy se prý „zbavil mnohaletého traumatu“ prohlásil s dovětkem, že „pokání osvobozuje.“ Přitom vzpomněl, jak srbský národ vyjádřil českému národu podporu v letech 1938 a 1968. „A my jsme se mu odvděčili bombardováním. Právě proto bych se při této příležitosti chtěl

za svoji osobu omluvit,“ uvedl Miloš Zeman.

Útok aliance, do které ČR krátce před ním vstoupila, označil za chybu, která ho trápila. „Byli jsme poslední, kdo dali souhlas, a zoufale se ohlíželi alespoň po jedné zemi, která by se s námi spojila a byla proti. Přesto nás to neomlouvá, přesto to byl nedostatek odvahy,“ vyjevil pozdní lítost Zeman, který v roce 1999 byl premiérem české vlády. **Podotýkáme, že ale odvalu měly vlády země jako Rakousko, Švýcarsko nebo Řecko, které nedaly souhlas s přelety bombardovacích letounů NATO přes své území!**

(Pokračování na s. 2)

Vyhoštění z ruské ambasády odcestovali do vlasti

Do konce května opustilo ČR 123 diplomatů a zaměstnanců ambasády Ruské federace v Praze. Odletěli ruským vládním speciálem Il-96, další odjeli auty. Jejich vyhoštění se událo ve spojitosti s výbuchy muničních skladů ve Vrběticích na Zlínsku. „Ruská federace dodržela požadavek České republiky“, sdělilo české ministerstvo zahraničních věcí. V Praze i v Moskvě tak od 1. června působí sedm diplomatů a 25 administra-

tivních a technických pracovníků. Povoleno je také 19 pracovníků najatých z místních sil, na velvyslanectví ČR v Moskvě k 31. květnu dostalo výpověď 89 Rusů, pracujících pro českou ambasádu. Přitom v moskevském Českém domě skončily restaurační a hotelové služby. Náš list opakuje, že česká vláda dosud nepředložila veřejnosti žádný pádný důkaz o zapojení ruských agentů do výbuchů ve Vrběticích! (ČTK, jel)

Zatčený Raman Pratasevič přiznal organizování nepokojů

Kvůli údajné hrozbě, že na palubě letounu komerční společnosti Ryanair je bomba, umožnily běloruské úřady 23. května stroj přistát v Minsku. Letěl na trase Atény – Vilnius a musel otočit asi 30 kilometrů před vzdušnou hranicí mezi Běloruskem a Lítvou. Bomba se v něm nenašla.

Poté policie zatkla cestujícího novináře Ramana Prataseviče, bývalého šéfredaktora opozičního zpravodajského kanálu Nexta a jeho přítelkyni Sofii Sapegaovou. Ostatní pasažéři po jeho zadržení mohli pokračovat v letu. Pratasevič se nachází ve vyšetřovací vazbě. Promluvil na videu na běloruském TV kanále Belarus 1, kde se přiznal k „organizování masových nepokojů“ v Minsku. Běloruské úřady již před několika měsíci na něho vydaly zatykač a obvinily ho z extremistické činnosti. Pratasevič řekl, že je s ním zacházeno „maximálně korektně a v souladu se zákonem.“

V reakci na zadržení Prataseviče nejvyšší představitelé států Evropské unie se shodli den poté v Bruselu na mimořádném summitu na

V Soči se setkali prezidenti Běloruska a Ruska (zleva) Alexandr Lukašenko a Vladimir Putin
Zdroj: ekonom.cz

zavedení cílených sankcí vůči Minsku. Vyzvali letecké dopravce unie, aby se vyhýbali běloruskému vzdušnému prostoru. Unijní sedmadvacítka též hodlá zabránit přeletům běloruských aerolinek Belavia přes členské státy EU a znepřístupnit jim svá letiště. „Odpověď Evropy musí být tvrdá,“ bojovně zahlasil premiér české vlády Andrej Babiš. ČR rovněž pozastavila lety těchto aerolinek. Již před summitem Bělo-

rusko vyhostilo lotyšského velvyslance v Minsku i všechny zaměstnance ambasády kromě jedné osoby. Lotyšsko učinilo totéž. Vykazání lotyšských diplomatů zdůvodnilo Bělorusko zneuctněním jeho státní vlajky na mistrovství světa v ledním hokeji. Za účast na masových protivládních demonstracích bylo 25. května v Bělorusku odsouzeno sedm opozičníků k trestům vězení od čtyř do sedmi let. (Pokračování na s. 3)

Po jednání na Pražském hradě srbský prezident Aleksandar Vučić a český prezident Miloš Zeman

FOTO ČTK – Roma Vondrouš

Dýka do zad slovanské vzájemnosti

Minimálně od manifestační cesty českých politiků do Moskvy po takzvaném austrohungarském vyrovnání v habsburské říši, které definitivně porobilo Slovany v zájmu uherské a rakouské nobility, v česko-ruských a slovanských vztazích nebylo takové perfidní podlosti

a zrady českých politiků ve vztahu k Rusku. Po rozbití společného státu zradila Česká republika Slovany již v roce 1999, když povolila přelety vražedných bombardérů NATO na Srbsko – kdy to neutrální Rakousko nepovolilo. Poté republika zničila pomník maršála Osvooboditele Koněva a uvrhla jej do jakéhosi depozita. Nyní zradu slovanské vzájemnosti opakuje bezprecedentním útokem na česko-ruské vztahy, které vypovězením diplomatů a obviněním Ruské federace z jakési organizace bájných agentů na muniční objekt republiky byly téměř zničeny. Bez ohledu na množství protichůdných výkladů o této kauze lze ukázat pouze na jednu zásadní věc, kterou staří římsí právníci nazvali CUI BONO PRODEST – Komu jde prospěch? Na tuto otázku lze dát jednoznačnou odpověď již nyní- bez ohledu na různá „vyšetřování“, „tajné zprávy zpravodajců“ a jiné okolnosti. Prospívá to jedině válečným štvárcům NATO, momentálním zá-

jmům vládnoucí administrativy zámořské velmoci a všem nepřátelům Slovanstva a naší republiky. Kdo je tu nepřítel a univerzální viník? Ruská federace, nebo ti, kdož na ni bez přestání útočí a vymýšlejí jednu kauzu její „viny“ za druhou? Přitom nikdy ve všech kauzách, které se Ruské federaci přičítají, NIKDY nebyla její vina prokázána. Byly předvedeny jen spekulace typu „vysoce pravděpodobné“, „téměř jisté“ atd. Naše vláda a orgány pokud je známo ani v případě posledním neprokázaly před veřejností a vlastním lidem žádné přímé a nezpochybnitelné důkazy činnosti nějakých ruských agentů. Pokud to mají ve svých sejfech, proč to nepředloží objektivnímu mezinárodnímu fóru vyšetřovatelů? Nikoli nějakému ad hoc sestavenému pronatovskému tribunálu, jako tomu bylo ve vyšetřováních podjatého haagského soudu proti nebohé Jugoslávii, který dostal posměšný název „klokání soud“.

(Pokračování na s. 2)

Prohlášení ČSBS

My, členové Českého svazu bojovníků za svobodu (ČSBS), kteří jsme posledními účastníky bojů za osvobození Československa z německé nacistické okupace v letech 1939 – 1945 a pozůstalými po obětech 2. světové války, a současně jsme členy různých politických stran a politických hnutí, včetně těch, které zasedají v obou komorách Parlamentu České republiky, žádáme politiky, kteří rozhodují dnes a budou rozhodovat zítra o tom, kdo je a kdo není nepřítelem

občanů České republiky, aby rozhodovali s rozvahou a nezavlekli Českou republiku do jakéhokoliv konfliktu, zvláště pak do takového, který by znamenal popření výsledků 2. světové války v Evropě a v předvečer výročí jejího ukončení. Rovněž je žádáme, aby se vyvarovali jednání, které by zatížilo vzájemné vztahy a stalo se překážkou jejich urovnání v budoucnosti.

**Jménem členů ČSBS
Ing. Jaroslav VODIČKA,
předseda ÚV ČSBS**

„Na shledanou v socialistické Praze“

Projev Jana Jelínka, předsedy Společnosti Julia Fučíka 18. května ve Vsetíně při opětovné instalaci Fučíkovy sochy před zdejšími OV KSČM

Vážení přátelé, soudružky a soudruzi, občané,

v této slavnostní chvíli stojí v České republice na veřejném prostranství pod širým nebem pouze tři sochy našeho národního hrdiny Julia Fučíka, autora legendární Reportáže, psané na oprátce a krásné literární studie Božena Němcová bojující. Ta první Fučíkova socha stojí již více než osm let poblíž Čestného pohřebiště sovětských rudoarmějců na pražských Olšanských hřbitovech. Byla tady vztyčena v únoru 2013 při příležitosti 110. výročí narození Julia Fučíka. Dříve vítala návštěvníky u hlavní brány Parku kultury a oddechu Julia Fučíka v pražských Holešovicích a po kontrare-

volučním převratu na podzim 1989 byla odstraněna obrazoborci a nepřáteli socialistického státu. Společnost Julia Fučíka zorganizovala domácí a mezinárodní petiční akci na Fučíkovo vysvobození z depozitáře Galerie hlavního města Prahy. Díky této probuzené ohromné solidaritě lidí v naší zemi i za jejími hranicemi naše snaha přinesla vítězství po téměř čtvrt století zápasu o sochu!

Ale i v mizerném čase řádění obrazoborců, kteří šmahem likvidovali památky a sochy, připomínající velké osobnosti socialistické éry, se udál zázrak! Jejich ničemností odolala socha Julia Fučíka s malým děvčátkem, držící v rukách kytici, která shlíží na lidi v parčíku před Obecním úřadem

v Horním Adršpachu u Police nad Metují na Náchodsku. Je hezkým svědectvím o místních občanech, kteří nepodlehli vandalskému běsnění.

Vy, Vsetínští, jste se nyní také zasloužili o skvělou věc. A rád bych při této příležitosti připomněl, jak Julius Fučík v 30. letech minulého století pobýval v Sovětském svazu a zvětšil o tom skvělé reportáže ze života prvního socialistického státu na světě. A svým přátelům do vlasti také posílal dopisy a pohlednice. Jeden takový pozdrav zakončil slovy: „Na shledanou v socialistické Praze.“ Ale socialistické Prahy, celého Československa, se nikdy nedočkal. Vzpálá 2. světová válka, němečtí nacisté okupovali naši vlast. Fučík

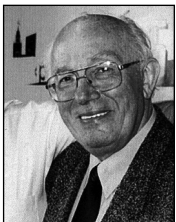
Ilustrační foto: Slunečnice, zářící jako Slunce na obloze. Ať tak září i naše životy
Zdroj: hobby – puzzle.ru

statečně pracoval v ilegalitě, nako- nec mu hitlerovci vzali život 8. září 1943 před 5. hodinou ranní na popravišti v berlínské věznici Ploetzensee.

My jsme ale i díky němu v socialistické zemi žili, než byl opět u nás restaurován kapitalismus. A proto je dál navýsost aktuální Fučíkův pozdrav z 30. let: „Na shledanou v socialistické Praze.“ Já si dovoluji ještě doplnit: „Na shledanou v socialistickém Vsetíně, na shledanou v celém socialistickém Československu.“ Dnes to zní jako sci-fiction. Ale my, přátelé, přece neztrácíme víru a naději, že generace, které přijdou po nás, mohou tento Fučíkův vzkaz a sen, uskutečnit! I když my už tady asi nebudeme.

Rozloučení se Zdeňkem Hořením

Rodina a přátelé novináře Zdeňka Hořeního se s ním rozloučili 3. června ve Velké obřadní síni krematoria v Praze – Strašnicích. Zemřel 12. února ve věku 91 let. Smuteční akt se konal později zvláště k nepříznivé situaci, zaviněné koronavirovou pandemií. Z. Hoření zanechal výraznou a nesmazatelnou stopu v historii československé socialistické žurnalistiky. Za svého plodného života obětavě zastával význačné politické a společenské posty. Byl posledním šéfredaktorem komunistic-

kého Rudého práva, předsedou Čs. svazu novinářů... Po státním převratu na sklonku roku 1989 psal do ostravské Naší pravdy a Haló novin, stál u kolébky zrodu Společnosti Julia Fučíka a Slovanského výboru ČR, příslušela mu i role šéfredaktora jeho listu Slovanská vzájemnost. Do konce života zůstal věrným přítelem Ruska, následníka někdejšího Sovětského svazu, a šlechetné myšlenky slovanské soudržnosti. Ke katafalku ve strašnickém krematoriu, kde spočívala urna s jeho popelem, položili též představitelé Společnosti Julia Fučíka a Slovanského výboru ČR květiny. Čest jeho světlé památce. (jel)

Pákistánský potok

Ministr pro energetiku Ruské federace Nikolaj Šulginov a pákistánský velvyslanec v RF Šafkat Ali-Chan podepsali dokument. Umožní v budoucnosti zahájit realizaci projektu výstavby plynovodu, což pomůže Pákistánu posílit vlastní energetickou bezpečnost a zvýšit využívání zemního plynu jako ekologického zdroje energie. V roce 2015 podepsaly Rusko a Pákistán mezivládní dohodu

o výstavbě plynovodu „Sever – Jih“ o délce 1100 km, který umožní přepravit až 12,4 miliard m3 plynu za rok.

Plynovod propojí terminály na zkapaňný plyn na jihu Pákistánu ve městě Karáčí s městem Láhaur na severu země. Tam plánují postavit paroplynové elektrárny. Společný projekt byl v roce 2021 přejmenován na „Pákistánský potok“.

smotrim.ru

Vrbětí psem

Horáček s Pažoutem se museli 17. dubna dostavit do ředitelny. Oba byli celí nesví, protože nechápali, proč právě v sobotu? „Kdyby to bylo v týdně, po škole, tak je to normální, ale v sobotu? Co se mohlo stát tak důležitého, že musíme v sobotu na kobereček“, vrtalo hlavou Pažoutovi. I Horáček nebyl zcela v klidu. Přehrával si v hlavě poslední dny a za nic na světě nemohl přijít na to, co se mohlo stát. „Shořel seník ve vsi“, vyšel na ně ředitel, „tak povídejte.“ Pažout s Horáčkem na sebe pohlédli, oběma se kolečka v hlavě roztočila na plný plyn: „Tak seník, co k tomu říct? Něco říct musíme, ale aby toho nebylo moc“. Roztřeseným hlasem jeden přes druhého začali: „To jsme nebyli my, to ti dva z „běčka“. Ti, co minulý rok otravovali život ve vedlejší vesnici. Viděli jsme je tam několi-

krát kouřit za stodolou.“ Protože Horáček mluvil víc, než myslel, tak se do toho zamotal až po uši. Měl se prý s těma z „běčka“ sejít, ale na poslední chvíli si to rozmyslel a nešel tam. Ředitel jim samozřejmě nevěřil ani slovo, vždyť je zná od první třídy a ví moc dobře, co jsou zač, ale pozvat je musel. „Je možné, že s tím nemají nic společného, je možné, že s tím nemají nic společného ani ti z „běčka“, vždyť Pažout s Horáčkem jsou s nimi neustále ve sporu a mohli je obvinít jen tak, z plezíru“, honilo se mu hlavou, „ten sedlák, co si seník pronajal, také není žádný dobrák a tratit určitě nebude, má pojistku. A co jeho zákazníci anebo konkurence? Těch verzí je moc! Přece nemůžu na základě výpovědi těchto dvou trestat ty z „běčka“. Anebo můžu?“

MIROSLAV HAVLÍK

Dýka do zad slovanské vzájemnosti

(Dokončení ze s. 1)

Nově zveřejněné informace o požáru před výbuchem ve Vrbětích a prohlášení činovníka organizace odpovědné za vedení skladu, že v návštěvních knihách neexistují doklady o přítomnosti ruských návštěvníků atd., vrhají nové světlo do dokonale zatemněného případu. Otázkou zůstává, zdali k nim kompetenti vůbec přihlednou. Ale to vše je vedlejší ve stínu inkvizičních opatření republiky proti zemi jejích osvoboditelů z nacistického jha.

Taková hanebnost z české strany se ještě v dějinách česko-ruských vztahů nestala, a jediné díky velkomyslnosti ruské strany zatím neeskaluje. Pouze naše skupina politických kolaborantů a válečných štváčů brojí proti Ruské federaci, přesně proti hlasu českého národa.

Co sledují tito politikové? Chtějí dohnat republiku do casu belli s Ruskou federací, podobní „myši, která řvala“? Kdyby to nebylo tragické pro český národ, dodnes

vděčný osvoboditelům SSSR za vymanění z nacistického chřtánu, byla by to fraška. Je zapotřebí zdůraznit, že Česká republika nejsou jen vláda a kolaborantští politikové. Je to také 360 tisíc pozůstalých rodin po bojovnících a obětech nacismu, je tu 700 tisíc rodin po obětech otročských prací v reichu, je tu 350 tisíc rodin vyhnaných Sudety a říšskými Němci z pohraničí a vnitrozemí, jsou tu desetitisíce potomků obětí pochoď smrti, koncentráků a věznic. Ti všichni – a nejen oni – nikdy nemohou zapomenout na ruské a sovětské národy, které je zachránily před zničením a které paradoxně zachránily i rodiny dnešních kolaborantů a zrádců, řvoucích proti Ruské federaci. A jejich hlas musí zaznít a zabránit skupině vrážející do zad česko-ruské a slovanské vzájemnosti svou dýku, zasviněnou lží a nenávistí.

Nelze než tvrdě odsoudit vládu a její náhončí ze zrady slovanské vzájemnosti. Je jasné, komu to slouží. Slouží to všem nepřítelům

Slovanstva, slouží to všem pohrobkům nacistů, sudetů, banderovců, ustašů, gardistů a dalších, kteří po desetiletích vylezli ze svých kanálů, aby škodili vztahům všech Slovanů s Rusy a verbovali do vzájemného bratrovražedného boje. Slouží to zájmům těch velmocí, které by rády viděly Ruskou federaci na kolenou, a jako zdroj otroků a surovin pro panské národy. V dějinách se to opakovalo mnohokrát, vždy, když západní velmocí útočily tu na západní Slovan, tu na jižní Slovan, ale vždy především na Rusy. Na záštitu všech slovanských národů a na civilizaci odlišnou svým bytem a morálkou od západních vládních modelů. Pro nás je to poučení o prutech knížete Svatopluka. Když budou Slované v jednotě s Ruskem, vždy vydrží. Když se nechají rozeštvát, jeden po druhém, zahynou! Takové je varování dějin!

JIRÍ JAROŠ NICKELLI,
SPOLEČNOST L. SVOBODY,
BRNO

Bombardování Jugoslávie neomluvitelnou chybou

(Dokončení ze s. 1)

Prezident Vučić poděkoval Zemanovi za jeho slova s tím, že mu je on ani srbský národ nikdy nepomenou. Přitom poznamenal, že podobné vyjádření o náletech na jeho zemi dosud nikdo nevyslovil. Zeman Vučićovi udělil nejvyšší státní vyznamenání – Řád Bílého lva první třídy – při slavnostním ceremoniálu před společným jednáním na Pražském hradě, za „zvláště vynikající zásluhy ve prospěch České republiky“.

Od hlavy Srbska pak Zeman obdržel vysoké vyznamenání Řád Srbské republiky na stuze. Vučić mu ho udělil již loni, nyní v květnu mu ho osobně předal v Praze. Státníci obou zemí také hovořili o bilaterálních otázkách, covidové pandemii, ekonomické spolupráci a zahraničních vztazích. Dle Vučiće až dosud se objem vzájemné obchodní výměny pohyboval kolem 1,2 miliardy eur. Letos by mohla dosáhnout 1,4 miliardy eur. Zeman se netajil nadějí, že by rád ještě jednou navštívil Srbsko před ukončením svého prezidentského úřadu. Vučić mu naznačil, že by k tomu mohlo dojít koncem letoš-

ního roku při otevření Českého domu v Bělehradě.

Požehnání barbarství dal i Václav Havel

Čtenářům připomínáme, že příkaz k agresii proti Svazové republice Jugoslávie pod názvem Operace Spojenecká síla dal Francisco Javier Solana, tehdejší generální tajemník NATO a Vysoký představitel Evropské unie pro společnou zahraniční a bezpečnostní politiku.

Spoluzodpovědnost za to nesou i bývalý prezident USA Bill Clinton a také bývalý premiér Velké Británie Tony Blair. Dopustili se tím kolosálního zločinu a měli by za to stanout před soudním tribunálem, protože k vražednému napadení této slovanské země došlo bez souhlasu Rady bezpečnosti OSN, v rozporu s mezinárodním právem a Ženevskými úmluvami! Pro německou Luftwaffe to bylo největší bojové nasazení od druhé světové války!

Požehnání zločinu dal i někdejší prezident ČR Václav Havel, který masakry Srbů a ničení obytných a průmyslových objektů tragiko-

micky a farizejsky označil jako „humanitární bombardování.“

Zločiny nesmí být promlčeny!

Záhy po barbarské agresi proti Jugoslávii jsem měl možnost navštívit tuto zemi a vidět její poničenou infrastrukturu včetně civilních objektů, slyšet hrozná svědectví občanů Srbska, v jejichž rodinách oplakávali nevinné zavražděné včetně dětí! Dle statistik letadla natovských zabíjáků odstartovala k 3700 bojovým letům, majícím na svědomí tisíce mrtvých a raněných lidí. Smrtící rakety nešetřily ani nemocnice a rodinné domy jako například v Čupriji! Při útoku na budovu srbské televize v Bělehradě zahynulo jejich 16 pracovníků. 7. dubna 1999 bylo zasaženo velvyslanectví Čínské lidové republiky a usmrceni tři čínští novináři. Týž den svržená kazetová bomba na tržiště ve městě Niš na jihu Srbska zasažla i blízkou nemocnici. Výbuch vzal životy 15 lidem! 12. dubna 1999 zasáhly dvě rakety vlak na trati Bělehrad – Skopje a usmrtily 55 cestujících. Tyto zločiny nesmí být nikdy promlčeny! ČTK a JAN JELÍNEK

Jak to bylo po válce

Ve dnech 17. července – 2. srpna 1945 se v Postupimi konala konference šéfů vlád tří spojeneckých mocností: SSSR (J. V. Stalin), USA (H. Truman) a Velké Británie (W. Churchill, od 29. července Cl. Attlee). Před očima celého světa, ne jenom z hlediska války. Šéfové jednali o poválečném uspořádání poměrů ve světě a zejména v Evropě. Vznikla Rada ministrů pěti mocností (SSSR, USA, Velké Británie, Francie a Číny) se sídlem v Londýně. Úkolem Rady bylo připravit mírovou smlouvu s Německem. (Ta nebyla přes všechno úsilí SSSR podepsána, v roce 1949 vznikly 2 německé státy, NSR a NDR). Pro Německo byly stanoveny zásady: demokratizace, demilitarizace, denacifikace, dekartelizace. Byly mu vyměřeny reparace, německé válečné loďstvo bylo rozděleno mezi SSSR, USA a Velkou Británii. Město Královec (Koenigsberg, poté Kaliningrad) s okolím postoupeno Sovětskému svazu. Byl stanoven postup pro soud nad válečnými zločinci. Rakousko bylo osvobozeno od reparací. Utvořena vláda v Polsku a stanovena prozatímní západní hranice Polska. Zahájena příprava mírových smluv s bývalými satelity Německa a schválen odsun Němců z Československa, Polska a Maďarska. Sovětský svaz potvrdil závazek, daný v Jaltě, že po skončení války v Evropě vstoupí do války v Japonsku. Stalo se tak 9. srpna 1945.

24. října 1945 podepsal prezident dr. Edvard Beneš dekrety o znárodnění. Týkaly se všech bank a pojišťoven, klíčového průmyslu a ostatních závodů s více než 500 zaměstnanci. Celkem šlo o více než 2100 podniků s 61 % zaměstnanců v průmyslu a se 75% podílem na průmyslové výrobě. Výsledkem znárodnění byl ekono-

micky silný a ucelený sektor národního hospodářství, který měl rozhodující význam pro obnovu a budování lidově demokratické společnosti. Nejdůležitější zásady Košického vládního programu: Československá vláda jako vláda Národní fronty politických stran a celostátních organizací odborů, žen a mládeže, rovnoprávné postavení českého a slovenského národa, národní výbory jako nové orgány státní moci a správy, Československá lidová armáda, Sbor národní bezpečnosti, spojenecká smlouva se Sovětským svazem jako nová rozhodující orientace naší zahraniční politiky. Tyto principy jakož i znárodnění z roku 1945 a potom z roku 1948 – zůstaly v platnosti až do událostí po listopadu 1989.

Uvedené zahraničně i vnitřně politických událostí do souvislosti s vývojem ve světě, v Evropě i u nás je nejlepší odpovědí těm publicistům, i politikům (někteří dříve zastávali postavení i nejvyšších ústavních činitelů a redaktorům veřejnoprávní televize, kteří při výročí uvedených událostí neberou v úvahu okolnosti tehdejšího vývoje, tehdejší situaci. Již od roku 1945 se vedou např. diskuse o tom, proč nakonec Praha nebyla osvobozena americkými vojsky. Kontroverzní publicista Roman Joch nemůže přijít na jméno F. D. Rooseveltovi, protože prý příliš podléhal na Jaltské konferenci J. V. Stalinovi jenom proto, že prý Američané potřebovali v pozemních operacích proti císařskému Japonsku vojska Rudé armády. Přitom jak on tak někteří další publicisté považují za rozhodující příčinu porážky Japonska ne pozemní boje, ale svržení atomových bomb na Hirošimu a Nagasaki. Rozhodující podíl Rudé armády na porážce hitlerovských armád na rusko-německé frontě

a v Mandžusku je popírán. Sledujeme-li německé, americké a francouzské seriály o druhé světové válce, máme dojem, že nejdůležitější pro výsledek války byly bitvy o ostrovy v Tichomoří, invaze do Evropy a pokud jde o nás, pak

Prezident Edvard Beneš podpisuje 24. října 1945 dekrety o znárodnění

Zdroj: seznam.cz

osvobození Plzně americkou armádou. Při nedávném přejezdu amerického konvoje naší republikou si američtí vojáci připomněli oběti svých předchůdců v Plzni, ale uctít památku rudoarmějců, s nimiž se jejich předchůdci přátelsky setkali na Labi (i u nás), k tomu nedošlo. Dnes by takové přátelství bylo zřejmě pod jejich úroveň.

Někteří pozdější „opravci“ dějin se postarali o to, aby byl Den osvobození, který jsme tělem i duší v našich rozradovaných městech a obcích prožívali 9. května, přesunut na 8. květen. Tehdy, jak jsme se později z tisku dověděli, byla ve vzdálené Remeši podepsána kapitulace německého wehrmachtu. V knize, „Jak jsem se mýlil v politice“ Ing. Miloš Zeman uvádí na str. 100 – 101 (a to se opravdu mýlil), že se mu protivila Stalinova

megalománie a politická účelovost, která prý vedla k opakování kapitulčního aktu po Remeši z 8. května ještě jednou, v Berlíně druhý den, 9. května. Autor tehdy nevzal v úvahu rozhodující podíl sovětského lidu a jeho armády na

porážce nacismu. Nejvíce obětí a materiálních škod Sovětského svazu během války je sotva možno označit jako „Stalinovu megalománii“. Podepsat kapitulaci před očima celého světa, ne jenom z hlediska války v nahodilé Remeši, ale v Berlíně, odkud vycházely po léta rozkazy k záhubě lidstva, bylo tudíž více než symbolické. Ostatně u nás nikdo o 8. květnu a Remeši nic nevěděl, osvobození přišlo očividně za naší přítomnosti a s velkou slávou, kterou jsme prožívali, až 9. května. (I když se i tehdy leckde ještě bojovalo, např. u Milína až do 11. – 12. května 1945, a až ruské raketometry „Katuše“ tu zlomily urputný odpor zbytků wehrmachtu.) Zcela dehonestující verzi vyjádřil prof. Zubov, s velkým humbukem vítaný nedávno na Masarykově universitě v Brně. Podle něho prý nešlo

o Velkou vlasteneckou válku, ale o válku mezi černou a rudou diktaturou. Taková dezinterpretace dějin není ovšem nic jiného než projev zaslepeného revanšismu. Ctěním historické pravdy a ideálů lid-skosti zcela nepřijatelný.

Po 9. květnu 1945 se vrátil život i do škol, které byly dosud z různých důvodů uzavřeny. Do mého gymnázia se vrátili všichni mí spolužáci, kteří od dubna povinně kopali zákopy na jih od Brna před blížící se frontou. Vrátili se i starší studenti, kteří byli pracovně nasazeni na různých místech v Německu. A tak ředitel školy mohl stanovit den a hodinu, kdy se škola slavnostně otevře. Všichni žáci se měli dostavit do tělocvičny k prvnímu společnému shromáždění v osvobozené vlasti. Ale dřív než k tomu došlo, přišel za mnou náš řečtinař a srovnávací jazykozpytec a přinesl mi verše Josefa hory, abych je na shromáždění přednesla. Našel je v denním tisku a přepsal je na list papíru černou tuší a ozdobným písmem. Zde jsou ty verše:

Dni světlý, v němž se vyplnilo, o čem jsme snili po šest let! Dni, k němuž rostlo Vaše dílo a do něhož se měnil svět, jsi tu! A Čechy proměněné, zas tvar svůj mají v šíř i dál. Vytesán pevně do kamene náš povzdech zákonem se stal. Dni světlý! Osvoboditelé, dělníci teplých přístřeší! Za s rudá krev nám proudí v těle, zas jsme, Staline, Beneši!

Ta slova nám, jak pravil kdysi básník, mluvila z duše. Byli jsme dojatí. A všichni svorně jsme cítili odhodlání snažit se ze všech sil o nápravu válečných škod a o vze-stup národa a vlasti. Vlasti milované, těžce zkoušené, ale zas po všech útrapách osvobozené – naší vlasti. Vlasti jediné a v dědictví nám dané.

STANISLAVA KUČEROVÁ

Zatčený Raman Pratasevič přiznal organizování nepokojů

(Dokončení ze s. 1)

Minsk nebrání vyšetřování

Bělorusko pozvalo zástupce mezinárodních leteckých organizací ICAO, IATA, EASA a leteckých úřadů Evropské unie a Spojených států, aby prostudovali incident s letadlem společnosti Ryanair. Oznámila to agentura TASS. Běloruské ministerstvo dopravy zveřejnilo přepis komunikace posádky letadla s běloruskými dispečery jako důkaz, že posádka letu RF 4978 nebyla vystavena žádnému „nátlaku, hrozbám a přinucení“.

Pratasevič, který v minulosti dle některých ukrajinských serverů mj. spolupracoval s neonacistickým batalionem Azov na Ukrajině v jeho press službě, žádal také o azyl v Polsku.

Rusko nezapojeno do vynuceného přistání

Kreml vyjádřil politování nad „uspěchaným“ rozhodnutím summitu Evropské unie doporučit leteckým společnostem vyhnout se vzdušnému prostoru Běloruska.

„Vyhýbat se území dosti velké země uprostřed Evropy je pro ja-

koukoli leteckou společnost velice nákladné,“ řekl novinářům mluvčí ruského prezidenta Vladimira Putina Dmitrij Peskov. „Je třeba chápat, že za toto doporučení zaplatí nakonec cestující, kteří budou muset strávit ve vzduchu půlhodinu či hodinu navíc, což stojí peníze,“ dodal Peskov dle agentury AFP.

Kreml dle agentury Reuters také odmítl všechny náznaky, že by Rusko bylo zapojeno do vynuceného přistání v Minsku. Peskov tuto myšlenku odmítl a prohlásil, že protiruské citění způsobuje, že Moskva je obviňována úplně ze všeho a že se kritici nechávají zaslepit nenávistí k Rusku, místo aby situaci analyzovali. Mluvčí vyjádřil naději, že běloruské úřady brzy propustí na svobodu ruskou občanku Sofii Sapegaovou, kterou úřady v Minsku po přistání letadla Ryanair zadržely spolu s Pratasevičem.

Lukašenko učinil zákonně

Běloruský prezident Alexandr Lukašenko před poslanci hájil své rozhodnutí přimět k přistání civilní letadlo v Minsku, že tak učinil v souladu se zákonem, neboť Západ vede „ledovou válku“ proti

Bělorusku. „Bránil jsem lidi dle všech mezinárodních pravidel.“ Přitom podotkl, že letoun se obrátil těsně u běloruské jaderné elektrárny. „A co jsme měli dělat? Co kdyby náhodou? Nestačil nám Černobyl? Co kdyby bezpečnostní systémy jaderné elektrárny byly uvedeny do režimu plné bojové pohotovosti,“ zaznamenal Lukašenkova slova běloruský kanál Pul Pervogo v síti Telegram. Dodal, že Minsk reagoval na e-mailovou zprávu ze Švýcarska, která varovala, že na palubě letadla Ryanair je bomba.

Lukašenko též řekl, že Pratasevič se připravoval zorganizovat v Bělorusku „krvavý převrat“ a nazval ho padouchem, který „zabíjel lidi na jihovýchodě Ukrajiny. Musíte pochopit hlavní: v letadle byl terorista. Dle našich zákonů. Věděli to daleko za hranicemi naší země... Byl zařazen na seznam teroristů a jeho organizace označena za teroristickou. Jak sám přiznal Pratasevič, tak v roce 2014 pobýval na ukrajinském Majdanu a pak i jako novinář na Donbase. Vůdce ukrajinského nacionalistického praporu Azov – Andrij Bileckij – prohlásil, že Pratasevič „bojoval

spolu s Azovem proti okupaci Ukrajiny“ a utrpěl zranění.

Vypsaná odměna na zatčení prezidenta

V loňských prezidentských volbách v Bělorusku se pokoušel kandidovat na úřad hlavy státu Valerij Capkala, někdejší náměstek ministra zahraničních věcí a velvyslanec v USA a Mexiku. Tento zrádce své vlasti arogantně vypsal odměnu 11 milionů eur na zatčení A. Lukašenka. Je adresována v ruštině činitelům ozbrojených složek nebo zástupcům z řad veřejnosti.

V emigraci se úlisně činí Svjatlana Cichanouská, která servilně spolupracuje s Evropskou komisí, jež se vytasila s plánem hospodářské podpory Běloruska, pokud by prý se uskutečnily demokratické změny v zemi a padl Lukašenkův režim. Bělorusko by prý pak dostalo investice za miliardy dolarů a eur. Odměna za zradu své vlasti je pro opozici opravdu vysoká! Jako by sebral rozum do hrsti Josep Borrell, šéf evropské diplomacie, a chladil ztřeštěné hlavy těch, kdož by rádi stupňovali spor kolem běloruského vzdušného pro-

storu, pokud by Rusko dělalo problémy evropským aerolinkám, vyhýbajícím se Bělorusku.

Soči: setkání Putin – Lukašenko

Na sklonku května se v černo-mořské Soči sešli prezidenti Ruska a Běloruska Vladimir Putin a Alexandr Lukašenko. Jak sdělila agentura TASS, Putin na jednání obou státníků pojmenoval nucené přistání letounu Ryanairu za „vzplanutí emocí.“ Lukašenko také přivezl do Soči doklady, které vysvětlují, co se děje. „Abyste věděli, co je to za lidi,“ řekl Lukašenko. Dohodli se, že běloruská Belavia zajistí nové spoje do ruských měst kvůli zákazu spojení do států EU. Rusko přitom velkoryse schválilo Air France a Lufthanse nové letové plány pro cesty do Ruska, kdy se tito přepravci vyhnou běloruskému vzdušnému prostoru. Jak známo, Bělorusko také dostalo loni od Ruska příslib úvěru ve výši 1,5 miliardy dolarů. Část peněz již obdrželo, druhá část má přijít do konce června.

ČTK a JAN JELÍNEK

Stranu 3 připravil a redigoval Jan Jelínek

Přátelé a ne přátelé

Česká republika se opět stala světoznámou. Ruská federace zařadila ČR spolu s USA na seznam ne přátelsky se chovajících zemí. Pouze dva státy!

Pokud se podrobněji zaměříme na kroky politických představitelů ČR vůči RF, tak si není možné nevšimnout, že se nijak zásadně neliší od podobných postojů představitelů jak středoevropských, tak i západních států. Tak čím si to ta Česká republika zasloužila, že přehrála takové země jako třeba Polsko nebo Pobaltské státy, jejichž představitelé se vůči RF chovají zcela nepřátelsky? Pokud by toto mělo být kritériem, potom by na tom seznamu musely být tyto

státy také. Ale nejsou. Jaký může být tedy pravý důvod? Jde o jakési symbolické gesto? Praha jako centrum protiruských nálad a aktivit v Evropě? Nalézt odpověď není jednoduché, pomoci nám mohou události následující. České MZV nám to nijak neusnadní, jejich vyjádření jsou neustále stejná: „Za vše můžete Vy, ale prosím Vás, vyškrtněte nás z toho seznamu.“ Postoj vlády je a asi i bude podobný. I když, kdo ví, přece jenom se blíží volby.

Mohla by s tím seznamem souviset událost vsutku průlomová, a to omluva Miloše Zemana srbskému lidu za bombardování jejich země organizací NATO? Mo-

hla, jednak byl tenkrát, jak se říká, u toho, a za druhé je nyní prezidentem ČR: Srbsko, země bývalé Jugoslávie postižená touto agresí, je stále v Evropě Rusku nejbližší. Srbové nejenomže nezapomněli, kdo je osvobodil od fašistické okupace, ale stále mají v živé paměti, že to byli právě Rusové, kdo bleskovou operací nedovolil přistání a výsadek pozemních jednotek po onom neslavném bombardování převážně civilních cílů v roce 1999. Souvislost malá, ale může být. Více se snad dozvíme po schůzce na nejvyšší úrovni, která se má uskutečnit v půlce června, tedy jestli se bude konat.

MIROSLAV HAVLÍK

USA porušují dohody

Ruské ministerstvo zahraničí obvinilo USA, že porušují platnou dohodu o omezení strategických jaderných zbraní, protože mají o 101 odpalovacích zařízení a těžkých bombardérů více, než smlouva dovoluje.

Smlouvu zvanou Nový START či START 3 uzavřely oba státy v roce 2010 v Praze. Krátce po nástupu prezidenta Joea Bidena se domluvily na jejím prodloužení, jinak by vypršela letos v únoru. Ruské ministerstvo uvedlo, že

v březnu si oba státy vyměnily údaje o počtech strategických útočných zbraní.

Dle takto získaných údajů množství rozvinutých a nerozvinutých odpalovacích zařízení mezikontinentálních balistických raket a balistických raket jaderných ponorek a těžkých bombardérů činí přesně 800 kusů, což odpovídá dohodě.

Tohoto počtu Američané dosáhli nejen skutečným snížením jejich množství, ale i tím, že jednostran-

ně nezapočítali 56 odpalovacích zařízení raket Trident II. odpalovaných z ponorek, a 41 strategických bombardérů B-52H.

Kromě toho USA přejmenovaly čtyři odpalovací zařízení v pozemních sílech mezikontinentálních balistických raket na cvičná, přestože dohoda s čímsi takovým nepočítá, a odmítly je započítat do limitů stanovených smlouvou. Tímto způsobem USA překročily stanovený limit o 101 kusů.

(ČTK)

Pokuty americkým firmám

Ruský soud udělil pokuty americkým firmám Google a Facebook za to, že nevymazaly nelegální obsah. Google má zaplatit šest milionů rublů (1,7 mil. Kč) a Facebook 26 mil. rublů (7,4 mil. Kč). Informovala o tom ruská média.

Ruský úřad pro dohled nad telekomunikacemi, informačními technologiemi a masmédií Roskomnadzor také varoval Google,

že Moskva by mohla zpomalit provoz vyhledávače v zemi, pokud nevymaže obsah označený za zakázaný. Uvedl, že Google v průměru neodstraňuje 20 až 30 % odkazů a zakázaný obsah, včetně webů teroristických a extremistických organizací, stránek s dětským pornem a internetových obchodů s omamnými látkami. Dle deníku Kommersant Google neodstraní přibližně 5000 zakázaných

materiálů, z nichž 3500 obsahuje výzvy k extremismu.

Google a Facebook nejsou jediné firmy, na které se Roskomnadzor zaměřil. Twitter dostal pokuty za 8,9 mil. rublů za to, že odmítl vymazat informace vyzývající k účasti nezletilých na nezákonných akcích. Za podobný přestupek dostala pokutu 2,6 mil. rublů služba TikTok, upozornila agentura TASS.

Mikrojaderná mobilní elektrárna

Rok 2020 byl pro Rusko z hlediska výroby elektřiny v jaderných elektrárnách rekordní. Vyprodukovaly přes 215,7 miliard kWh. Tento údaj překonal rekord Sovětského svazu stanovený v roce 1988 (215,669 mld. kWh).

Přitom v SSSR tehdy pracovalo 47 energetických bloků a nyní 37. Takového výsledku se podařilo dosáhnout díky zvýšení výkonu reaktorů a snížení jejich odstávky. Dlouho v Rusku pracovali na pro-

jektu malých jaderných elektráren a dnes mohou takové objekty stát. Nejsou jediní, na světě je registrováno 70 projektů jaderných elektráren s nízkoeenergetickými reaktory.

RF má však všechny předpoklady stát se lídrem v oboru. Nyní je totiž jedinou zemí, která má skutečně pracující plovoucí jadernou elektrárnu, a letos startuje v Jakutsku výstavba další malé elektrárny na bázi reaktoru RITM-200, důkladně odzkoušeného na ledobor-

cích. I když výše zmíněná malá jaderná elektrárna bude fungovat jen do roku 2028, Rusko nebude celou dobu stát na místě. V současnosti je připraven koncept projektu plovoucí jaderné elektrárny s modernizovaným reaktorem RITM-200M. Příznačné je, že mobilní elektrárna se bude skládat výhradně z ruských součástek a jejich sériová výroba je nezbytnou podmínkou pro další snížení ceny a uvedení na mezinárodní trh.

cont.ws

Prezidenti Ruska a USA Vladimir Putin a Joe Biden si podali ruce letos v Reykjavíku. Nyní 16. června se mají setkat v Ženevě.

Tajné služby společně

Ruská rozvědka (SVR) a běloruská KGB spojují síly „proti destruktivní činnosti Západu“, oznámila

agentura Belta. Rozhodnutí padlo na setkání šéfů tajných služeb Sergeje Naryškina a Ivana Těrtěla.

Nalezeny zakopané šperky

Ruská policie v lese u Kazaně našla zakopané diamanty a drahokamy v hodnotě více než 160 milionů rublů.

Šperky, které patřily jedné z ruských klenotnických firem, zmizely během světového šampionátu ve fotbale v roce 2018. Policie cennosti objevila poté, co podezře-

lý z krádeže prozradil, kde lup ukrýl. Diamanty a drahokamy zmizely v létě 2018 při transportu na kazaňský veletrh, jenž se konal ve stejné době jako tehdejší mistrovství světa ve fotbale. Kufr s certifikovanými diamanty a šperky byl odcizen při nakládce zásilky cenností.

Prezidentské volby v Sýrii vyhrál Bašár Asad

Úřadující syrský prezident Bašár Asad zvítězil v prezidentských volbách 26. května. Získal 95,1

procenta hlasů voličů. Účast byla 78 procent, voleb se zúčastnilo více než 14 milionů občanů. tass.ru

Váží si Lukašenka

Běloruský televizní kanál 3. června odvysílal hodinový rozhovor s Ramanem Pratasevičem, novinářem, uvězněným opozičním aktivistou. Při rozmluvě s moderátorem také plakal a opět se doznal k obvinění z organizování nepokojů. Přitom i zkritizoval své opoziční soupeřníky a prozradil na ně, že se nechávají vydržovat daňovými poplatníky v Litvě a Polsku, čímž i načrtl jejich charakter parazitů. Moderátorovi i vyjmenoval iniciátory protilukašenských rebelií a řekl, že se snaží vyvolat sankce, aby se ekonomika v Bělorusku zhroutila a vypukly pak hladové vzpoury.

Kupodivu Pratasevič též vyslovil respekt k osobě A. Lukašenka a dodal: „Celý život jsem kritizoval Alexandra Grigorjeviče. Pochopil jsem, že hodně věcí, za které ho kritizovali ve skutečnosti byl jen tlak a mnohdy jednal s odpuštěním, jako člověk s ocelovými koulemi“. Podotkl rovněž, že Lukašenka si váží. Svým vystoupením v televizi musel Pratasevič dohnat přední vůdkyni běloruské opozice Svjatlanu Cichanouskou a její kumpány k zuřivosti. Na pozvání předsedy Senátu Miloše Vystrčila, tvrdého antikomunisty, přijela 6. června Cichanouská na návštěvu do České republiky. V Bělorusku i Rusku je na Cichanouskou vydán zatykač. (jel)

Začaly žně. Sklizeň obilí na poli Volgogradské oblasti.
Zdroj: wikimedia commons

Bohatství a krása na ruských lánech s pšenicí
Zdroj: creatine commons

Významné výročí jihoslovanských národů

V posledních dnech si antifašisté a demokraticky smýšlející země bývalé Jugoslávie i celého světa připomněli výročí úmrtí osobnosti Josipa Broze Tita. Zemřel 7. května 1980 pět minut po 15. hodině v lublaňské nemocnici, krátce před svými 88 narozeninami. V této osobnosti odešel zakládající člen Komunistické strany Jugoslávie, její vedoucí představitel od roku 1937 a jugoslávský premiér a prezident (1945 – 1953). Jeho jméno je spjato především s národně-osvobozenecským bojem, který vedla partyzánská armáda mezi lety 1941 – 45 proti nacistickým a fašistickým okupantům a domácím fašistům (chorvatským ustašovcům a srbským četníkům i muslimské divizi SS Handžar).

Tito velel Jugoslávské lidové armádě (JNA) od 4. července 1941, 26. listopadu 1942 se účastnil ustanovení Antifašistického výboru pro národní osvobození Jugoslávie (AVNOJ). Partyzánským jednotkám se za pomoci Spojenců (Sovětského svazu a Velké Británie) podařilo vytlačit Osu z území Jugoslávie, porazit italské okupanty i monarchisty. Po volbách 11. listopadu 1945 byla ustanovena Federativní lidová republika Jugoslávie, federace rovnoprávných jihoslovanských národů, nahrazující disproporční a diskriminující uspořádání království.

Josip Broz Tito stál v čele jugoslávské vlády od 29. listopadu 1945 do 29. června 1963, prezidentem federace byl od 14. ledna 1953, kdy ve volbách porazil svého protikandidáta Ivana Ribara, což byl jeho partyzánský spolubojovník. Prezidentem byl pak volen opakovaně až do změny Jugoslávské Ústavy v roce 1974. Je dobré však říci, že si uvědomoval složitost situace a snažil se napřít úsilí na předání rozhodující prezidentské moci kolektivnímu orgánu.

Jak jsem již uvedl, od 4. července 1941 velel Lidové osvobozenecské armádě Jugoslávie, komunistickému hnutí jugoslávského odporu proti Němcům, chorvatským ustašovcům a Italům, a od 26. listopadu 1942 se účastnil významného postavení v protifašistickém výboru pro národní osvobození Jugoslávie (AVNOJ). Titovi a jugoslávským partyzánům se díky jejich houževnatosti a odhodlání a podpoře Spojenců, zejména Rudé armády a Velké Británie, podařilo odrazit Osu z území bývalé Jugoslávie. Porazili také četníky (JVUO) generála Dragoljuba Mihailoviče, konkurenčního osvobozenecského hnutí.

Po volbách 11. listopadu 1945 byl král Petr II. sesazen a byla založena Federativní socialistická republika Jugoslávie. Kráčela pevnou cestou k jiné než kapitalistické společnosti a dá se říci, že i zosobňovala svá specifika, která často promítala i do často rozdílných názorů se zeměmi kráčejícími stejným směrem. Nikdy však své základní hodnoty sociální spravedlnosti neopustila, byť se dá možná říci, že hledala „třetí“ cestu

k jejímu naplnění v podobě socialistické společnosti. Zcela určitě směr této cesty určoval mnohonárodní charakter Jugoslávie a volby svým způsobem volného federativního uspořádání.

Tito se po konferenci v Bandungu v roce 1955 obrátil s myšlenkou spojit síly států mimo dva vedoucí bloky na Gamala Abdela el-Násira a Džaváharlála Nehrua, s nimiž se znovu setkal na konferenci na chorvatských Brijunech v roce 1956. Na konferenci v Bělehradě v roce 1961 spolu s egyptským prezidentem a indickým premiérem spoluzaložil Hnutí nezáčastněných zemí. S indonéským prezidentem Sukarnem a ghanským představitelem Kwame Nkrumahem v rámci iniciativy pěti navázal silné vazby se zeměmi třetího světa. Tento krok byl velmi úspěšný při zlepšování diplomatické pozice Jugoslávie, která se stala neformálním mluvčím zemí třetího světa. Tito udržoval vynikající vztahy s Egyptem, Libyí a Etiopií, zejména s císařem Haile Sellassiem, považovaným za charismatického vůdce Afriky, a několikrát navštívil Addis Abebu. Tita v roli lídra Hnutí nezáčastněných nahradily neméně charismatické osobnosti jako Fidel Castro nebo Muammar Kaddáfí. Specifický postoj si zachoval i v době velice složité pro Československo v letech 1968 a 1969, kdy zastával názor, že naše země, lid a komunistická strana si samy jsou schopny vyřešit své problémy. Titův pohřeb se stal největším pohřbem v historii lidstva co do

počtu zahraničních delegací (nezúčastnili se jej pouze zástupci Izraele a Jižní Koreje).

I přes nedostatky v politickém a ekonomickém řízení federace, spočívající především v ekonomické liberalizaci a ideologických i kádrových pochybeních, zůstává období Socialistické federativní republiky Jugoslávie nejúspěšnějším obdobím historie jihoslovanských národů, ostře kontrastující s dnešním zbídačením a prudkým nárůstem šovinismu, klerikalismu a reminiscencemi na léta fašismu. Tyto soudobé procesy jsou podobné jako u nás spojeny s přepisováním historie, relativizací odboje a obětí nacismu a ničením pomníků osvoboditelů a národních hrdinů či přejmenováním ulic a náměstí.

Stanislav GROSPÍČ,
poslanec
a místopředseda ÚV KSČM,
člen Slovanského výboru ČR

700 let starý oltář v chrámu přesvaté Bohorodice v Chilandaru

Svatá srbská lávra Chilandar na svaté hoře Atos je největší místo z duchovních a kulturních památek srbského národa. Byla založena na základech starého kláštera v roce 1198.
Foto (2x) „Srpska reč“

Djoko Stojičić VLAŠTOVČÍ HNÍZDO NA FRESCE CHILANDARU

Snad konečně dospěl jsem k překrásnému cíli, kde domov má souzvuk ticha a slov? Znáám tajemství nevyčerpitelné lásky prostého kvítí a záhadu navždy ztraceného jasu v tmách. Kamení a rose budu nové jméno dávat talentem něčího štědrého srdce obdařen. Mohl jsem umřít a toto vše nepoznat! Prohlašuji tento výjev novým oltářem! Odpusť všemohoucí ve své milosti, v hníždě je smítko a světcovy kosti.

Vlašťovčí hnízdo na fresce v Chilandaru! Setkání hvězd s jiskrami u domácího krbu! Do dlaně píšu si jméno a život stavitele i jitřního paprsku, rozbřesku hlasatele. Má pouť sem vedla nocemi a staletími, snil jsem o vzdušných zámčích a divukrásném květu a teď na nebe za ptáky hledím, když odlétají rovnou do zaumných světů. Odpusť všemohoucí ve své moudrosti, v hníždě je smítko a světcovy kosti.

Stokrát jsem musel nad divy světa bezútešně plakat a pravé slovo hledat, abych vyjádřil tvé krve nevyslovitelné tajemství. Nikdy takto, nikdy tak, aby mě sytou barvou bdělý spánek něžně rozdtřil. Zda-li jsme byli, jací jsme být měli? Což nám pokání zůstane zárukou odpuštění, zda-li jsme tu číši opojení vypít směli, když vábila nás hlubinou svých tajemství. Odpusť všemohoucí ve své milosti, v hníždě je smítko a světcovy kosti.

Prohrát ve válce říší to nic není! Význam má trpyt slzy na dětském líčku a obraz první lásky v čistém prameni. Význam má spatřit na fresce v Chilandaru vlašťovíčku! Jen z nevýslovné touhy vzniká toto dílo lásky, snu a bdění. Bylo slyšet hlasy zvonů, aby do sluchu světa pronikly. A jasné světlo široce objalo jediný ohněm nezničitelný koutek v kosmu. Odpusť všemohoucí ve své moudrosti, v hníždě je smítko a světcovy kosti!

Vlašťovčí hnízdo na fresce v Chilandaru! Je to objasnění hloubky dne a noci, jenž pálí nás jak neuhasitelný uhlík žáru, je to spásná ruka pro trosečníky samoty? Kdesi v nicotě, kdesi v nekonečnu každý úder našeho srdce je znamenán i naše slova trvají v bezhlesém vesmíru, též důvod pro hnízdo vlašťovek je dán. Odpusť všemohoucí ve své milosti, v hníždě je smítko a světcovy kosti.

Volám světlo, ať září uprostřed života v dvojspřezí lásky a zla pro mne hříšného. Zatímco na obzoru je růžemi obsypána Golgota pro mne poutníka mimo čas a šťastlivce neutišitelného. Zřím Boha udiveného nad zločiny svých dětí, vidím osleplé bratry sestupovat do klamného světa, v průvodu jdou ubozí poutníci, vládcové a svatí, jež vydali se za sluncem do krvavých soutěsek světa. Odpusť všemohoucí ve své moudrosti, v hníždě je smítko a světcovy kosti.

Chilandar, Bělehrad, Praha 1994 – 1996.
Přeložila Milada K. Nedvěďová

Spisovatel, básník Djoko Stojičić,
bývalý velvyslanec Svazové republiky Jugoslávie v ČR
a také někdejší ministr kultury Srbské republiky

Rusko posiluje v Arktidě

Rusko masivně zvyšuje své vojenské kapacity v oblasti Arktidy. Děje se tak nejaktivněji od dob studené války. Četné manévry Severního loďstva v Barentsově moři vzbuzují pozornost nejen v NATO, ale i u Pentagonu. Zesilování vojenské přítomnosti v oblasti potvrdil nejvyšší představitel Moskvy v Arktické radě Nikolaj Korčunov. „Rusko obnovuje v Arktidě vojen-

skou infrastrukturu, o kterou prakticky přišlo v 90. letech,“ řekl Korčunov. „Důvodem je zajištění obranyschopnosti v arktickém prostoru, jenž má strategický význam jak pro bezpečnost Ruska, tak pro jeho ekonomiku,“ dodal. Území bohaté na nerostné zdroje produkuje desetinu ruského HDP a pochází odtud přes 20 procent tamního exportu. (ČTK)

Václav Brožík – malíř české historie

Malíř Václav Brožík, tvůrce monumentálních historických děl, se narodil před 170 lety v březnu 1851 v Třemošné v okrese Plzeň. Jeho díla najdeme na Hradčanech, v Národním muzeu i na Starých pražských domech, kde se nacházejí nejim-

pozantnější dva obrazy věnované historii naší země.

„Mistr Jan Hus na kostnickém koncilu“, a „Korunovace Jiřího z Poděbrad českým králem 2. března roku 1458“. Pražskému Národnímu divadlu věnoval tři díla s tematikou české historie, a to

– Přemyslovci, Luxemburci a Habsburci. Bohužel, tato díla se nepodařilo zachovat, byla zničena při požáru Národního divadla v roce 1881.

Za svého života se dočkal mnoha vyznamenání a ocenění. Byl znám po celé Evropě. Věnoval se

i malování portrétů, ale jeho doménou zůstala historická plátna, která mu zajistila slávu a uznání a zůstanou nezaměnitelným fenoménem českého malířského umění.

Václav Brožík zemřel několik týdnů po svých padesátých naro-

zeninách 15. dubna 1901 v Paříži, kde je i pochován.

NATAŠA WEBEROVÁ. Vybráno z časopisu „SRPSKA REČ“. Šéfredaktor Branka Kubešová. (Poz. red. – právě 6. července si připomeneme smrt Mistra Jana Husa).

Václav Brožík – portrét od Jana Vilímky
Foto (3x) „Srpska reč“

Monumentální dílo Václava Brožíka „Mistr Jan Hus na kostnickém koncilu“. Katolický klérus poslal Mistra Jana na smrt. Byl upálen na hranici v Kostnici 6. července 1415

Hrob Václava Brožíka na hřbitově v Monmantru v Paříži

Vzorný učitel a sborový zpěvák Jaroslav Ehl oslavil 100 let

Úctyhodných sta let se dožil 17. dubna letošního roku dlouholetý pedagog – nositel titulu Vzorný učitel, ředitel školy, osvětový pracovník, sborový zpěvák a dirigent, člen ObV UČPS Východočeského kraje a můj přítel Jaroslav Ehl ze Skuhrova nad Bělou.

Po měšťanské škole absolvoval s vyznamenáním v roce 1940 Státní učitelský ústav v Hradci Králové, poté se věnoval pedagogické práci, kterou miloval a byla pro něj vždy jen posláním až do roku 1982, kdy odešel do důchodu.

Zcela záměrně se zastavím u tehdejšího vzdělávání budoucích učitelů, tedy na zmíněných učitelských ústavech. Velká pozornost v nich byla věnovaná právě hudbě a výtvarné výchově (to byla priorita – sic!), takže z nich vycházeli zánici sborové a sóloví zpěváci, ale i houslisté a klavíristé, jakož i malíři, což se projevovalo hlavně v tom, že běžně zakládali pěvecké a výtvarné kroužky na školách. To byla naprostá samozřejmost.

No, a nyní se dostávám k bohaté pěvecké a organizační činnosti našeho jubilanta. J. Ehl poměrně brzy po absolutoriu školy vstoupil do Pěveckého sdružení východočeských učitelů (v roce 1942), ve kterém byl již po Antonínu Bednářovi v čele Sdružení ustanoven Dr. Josef Plavec, žák J. B. Foerster. Pod jeho vedením pracovalo až do roku 1955 a uskutečnilo za dobu své existence téměř 600 koncertů, z toho 42 dokonce v cizině (Rumunsko, Švýcarsko, Francie, Itálie). Úctyhodné číslo! J. Plavec byl iniciátorem záměru, který se mu dokonale podařil, totiž sloučit Pěvecké sdružení východočeských učitelů, jež bylo jakousi

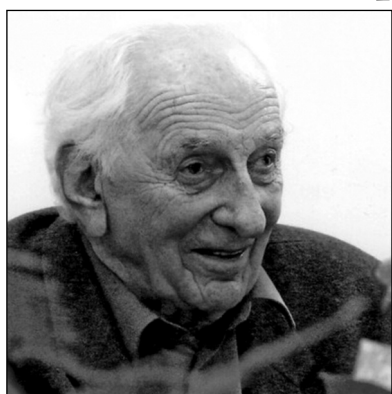

Foto archiv J. Ehla

větví, právě s Pěveckým sdružením východočeských učitelů v jeden celek. V první polovině roku 1955 bylo tedy vytvořené smíšené těleso a schválen jeho nový název – Smíšený sbor českého učitelstva (SSČU) v čele se sbormistrem profesorem Josefem Plavcem.

Teď přeskočím nějaký rok a popíšu období SSČU po roce 1978, které již jako člen sboru důvěrně znám. Především musím zdůraznit, že J. Ehl se stal členem nového výboru SSČU, ve kterém byl sbormistrem Jiří Vála a předsedou František Kříšťan. Ve zkouškách byl nejenom procvičován kmenový repertoár, ale pamatuji se zejména na skladbu Píseň od Jiřího Dvořáka s textem Vítězslava Nezvala, na pozoruhodnou úpravu lidové písně Měla jsem holoubka pro sólový soprán a sbor od J. Plavce, na účast SSČU u příležitosti festivalu v Litomyšli (rodišti B. Smetany), na prázdninová soustředění v různých místech našeho kraje a na Setkání pěvců v Chebu, kam byl sbor vyslán jako zástupce východočeského pěvctva. Samozřejmě, koncertů a kulturních akcí bylo daleko více, uvádím jen některé.

Nezapomenutelně se J. Ehl zapasal do povědomí posluchačů sólovým a basovým vystoupením v české lidové písni Loučení

v úpravě A. Bednáře. Podobně tak jedinečně zpíval v barytonové poloze spirituál Hluboká řeka, který upravil pardubický hudební skladatel František Voves. V roce 1983 se J. Ehl stal předsedou SSČU a spolu s novým výborem a hlavně se sbormistrem J. Várou si dokonale uvědomovali, že před souborem vyvstávají nové úkoly, které byly zakomponovány do repertoárové složky a nejenom té. Bohužel, v roce 1992 tento slavný Plavcův sbor musel ukončit svou činnost, neboť bez finanční odborové podpory se dále již nemohla vykonávat, když zpěváci dojížděli ke zkouškám jak ze vzdálených míst Východočeského kraje, tak i kupř. z Prahy a Liberce.

Nelze, samozřejmě, zapomenout na jubilentův téměř domovský

Prausův smíšený pěvecký sbor z Rychnova nad Kněžnou, který vedl, představte si, 40 let. Dokonce ze svého bydliště se značnou řádku let dopravoval na každotýdenní zkoušky na kole (jen 8 km – neuvěřitelné!).

Měl jsem tu čest poznat tento sbor důkladněji, neboť jsem byl přítomen některým zkouškám před účastí souboru na festivalu Foersterovy Osenice. Byl jsem totiž J. Ehlem požádán, abych vypočetl sbor v basové sekci, takže jsem poznal zpěváky a seznámil jsem se s nimi docela bezprostředně. Vládla tam taková, dá se říci, opravdu neobyčejná nálada. Samozřejmě, členové sboru přistupovali ke zpěvu zodpovědně, ale v tzv. „mezilidských vztazích“ (rčení Jaroslava), kupř. při oslavě

jeho 85. narozenin, tam byla harmonika, zpěv (trochu jiný) a pár příběhů z jeho deníčku.

Jaroslav Ehl obdržel celou řadu vyznamenání, ať už to bylo Čestné uznání UČPS, Cena Františka Martina Pelcla, Cena prof. PhDr. Josefa Plavce, DrSc. A Zlatý odznak UČPS s granáty, který jsem mu předával coby zástupce HV UČPS. A možná o některých dalších počtech ani nevím.

Závěrem chci Jaroslavu Ehlovi poděkovat za to, co pro sborový zpěv nezapomenutelným způsobem vykonal tak, že jej chápal jako prostředek výchovy, zlepšování a zušlechťování člověka. A to vůbec nenadsazuje.

Přeji mu do dalších let především pevné zdraví.

MILOSLAV SAMEK

200 let od narození českého básníka, spisovatele, novináře, vlastence Karla Havlíčka Borovského

(Pokračování z minulého čísla)

Po návratu do Čech, žil Karel Havlíček Borovský s maminkou v Německém Brodě (nyní Havlíčkův Brod). Se svým bratrem organizoval české amatérské divadlo. Po návratu z Ruska přemýšlel o tom, jestli je slovanská vzájemnost reálná. Psaním do časopisů získal nové a správné kontakty. Jeho ostrý jazyk vynikl při kritice hry Josefa Kajetána Tyla „Poslední Bohemie“.

Psal o patriotizmu, vlastenectví. František Palacký a Pavel Josef Šafařík mu nabídli Pražské noviny na začátku roku 1846. Karel Havlíček nikdy nepomyslel na to, že by mohl být novinářem. Jeho články demonstrovaly ideu slovanské vzájemnosti, transformaci české

kultury a politiky. A to vše pod dohledem rakouské vlády a policie. Pražské noviny Havlíček přejmenoval na Národní noviny.

A přišel rok 1848. Slovanský sjezd. Habsburská monarchie sjezd povolila s tím, že se zúčastní

Dům v Brixenu, kde Karel Havlíček bydlel, stále pod dohledem policie

jako hosté. Byly vytvořené tři sekce: česko-slovanská, jihoslovanská a polsko-ruská. Předsedal František Palacký, Karel Havlíček pomáhal s organizací a realizací. Sjezd započal 2. června 1848. Jako hosté se mimo jiné účastnili i Vuh Karacič, Michail Bakunin. (O konání sjezdu bude napsáno v příštím čísle.)

Karel Havlíček Borovský se samozřejmě znelibil rakouské monarchii. Takového tvrdého bojovníka za slovanské hnutí nemohli tihleti mocipáni potřebovat. A tak jedné noci 16. prosince 1851 kolem třetí hodiny ráno policejní komisař Franz Dederer se dvěma policajty vnikli do bytu Karla Havlíčka a převzeli ho do Brixenu v Jižním Tyrolsku.

NATAŠA WEBEROVÁ (pokračování příště)

Ztroskotál Drang nach Osten navždy?

Před 80 lety napadlo hitlerovské Německo Sovětský svaz. Co se k tomu výročí dozvíme od sdělovacích prostředků hlavního proudu v ČR? Za nynější společenské objednávky, účelově stížené chorobnou rusofobií? Vždyť kdyby nebylo „vyhlášené solidarity“ západních demokracií, bůh ví, jak by to dopadlo...

Dnes si máme myslet, že příčina vzniku druhé světové války spočívá v uzavření německo-sovětské smlouvy o neútočení (23. 8. 1939). Cudně je přehlížena podstatná věc. O rok dříve se setkali nejvyšší představitelé evropských západních (Francie, V. Británie) a nacisticko-fašistických (Německo, Itálie) velmocí v Mnichově. Definitivně, rukou nedílnou, pohřbili versailleský systém vztahů v Evropě po 1. světové válce. Naplno se tím otevřela stavidla obnovené německé rozpínavosti.

Přitom právě Západ utvořil uvedený systém a garantoval jeho trvání. Sovětské Rusko, později Sovětský svaz se na něm aktivně nepodíleli. Naopak byl zaměřen proti němu. Hodně vlivných osob ze západních vládnoucích kruhů ostatně stav střední, jihovýchodní a východní Evropy považovalo za něco prozatímního, dočasného. Nechtěný produkt jejich předchozích mocenských hrátek...

„Mnichovanství“ se tak už začalo znenáhla objevovat od první poloviny 20. let. Politicky: konference v Locarnu. Hospodářsky: relativizací reparačního zatížení Německa. Nad tím bdělí šibři amerických bankovních firem, hlídající bohaté pohledávky u všech stran meziválečné Evropy. Oficiálně USA prožívaly dob u vznešeného izolacionismu. Zatím americký průmyslově-finanční komplex intenzivně spolupracoval s protějšky v Německu i po nástupu hitlerismu a skrytě během následujících

válečného konfliktu. Za všechny budiž příkladem koncerny Standard Oil a IG Farben. Kšeft je kšeft. A tohle byl pro ně kšeft hodně výnosný.

Proto z těchto německých sofistických zločinců před norimberským Mezinárodním soudním tribunálem stanul jen Hjalmar Schacht. Rozsudek u jeho případu zněl – zproštěn obžaloby v plném rozsahu... Některé jiné soudili americké vojenské soudy. Odcházeli odtud s různou (spíše menší) mírou trestu. Další zůstali bez řádného potrestání v anonymitě. Prvotní „mrazivost“ studené války tyto podnikatelsky zdatné jedince zapojila do projektu Německé spolkové republiky, „evropského domu“, čili pochybného vybraného evropanství...

Přítomné propagandistické nálepkování jak se mnohokrát již dřív prokázalo je pomíjivé. Nadělá jedině nepořádek v kolektivním myšlení vlastního národa. Zůstane nezměnitelné, že 18. 12. 1940 Adolf Hitler podepsal směrnicí č. 21, prikazující vrchnímu velení wehrmacht dokončit přípravu k útoku proti Sovětskému svazu, aby mohl být zahájen v jarních měsících roku 1941 (plán Barbarossa). Jednalo se o celá staletí trvající, podle toho upravované, snažení kontrolovat (přímo či nepřímou) ruský euroasijský prostor. Bez něhož si není možné dělat čáku na světovládu. Tato arogantní „civilizační vyvolenost“ Západu se tehdy projevila v extrémním německém šovinismu.

Po roce 1989 se též u nás objevily hypotézy o jakési „preventivnosti“ německého úderu, který prý předešel sovětský nástup. Ovšem za nedělního rána 22. 6. 1941 hranice Sovětského svazu překročily jednotky hitlerovského Německa, k němuž se přidávali jeho spojenci. Dohady jsou rovněž vyvolává-

tiků jiných zemí, včetně Merkelové. Bílý dům tehdy obvinění zcela nepopřel.

Dle zprávy DR, NSA získala přístup ke komunikaci prominentních politických činitelů. Dostala se k jejich textovým zprávám, telefonním hovorům, mohla sledovat jejich internetovou aktivitu. V Dánsku ústí řada internetových podmořských kabelů vedoucích například ze Švédska, Německa, Nizozemska, Norska či Británie. NSA se na ně ve spolupráci s dánskou zahraniční rozvědkou napojila a s pomocí zvláštního nástroje v nich vyhledávala komunikaci vybraných činitelů dle jejich telefonních čísel.

Snowden uvedl, že současný prezident Joe Biden byl tehdy do skandálu hluboce zapojen, protože sloužil jako viceprezident šéfa Bílého domu Baracka Obamy. Dodal, že by celá věc měla být plně odtajněna. Snowden je v USA obviněn z krádeže vládního majetku, neoprávněného sdělování informací o obraně státu a z úmyslného sdělování tajných zpravodajských informací. Uchýlil se proto do ruského exilu. (ČTK)

Hitlerovští vojáci vpádli na území SSSR bez vyhlášení války Německem Sovětskému svazu

Zdroj: moderni-dejiny.cz

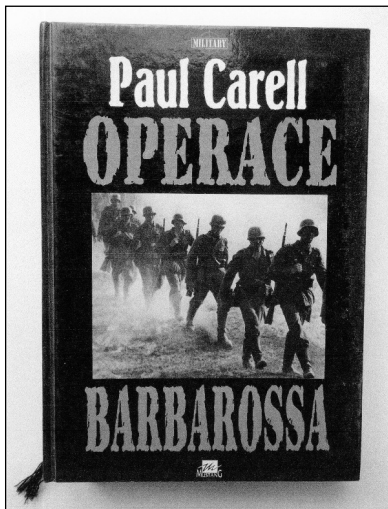
ny ohledně zaskočení Sovětů, ačkoliv do Moskvy přicházely informace o připravované agresi z různých zdrojů. Ale též do Washingtonu docházela varování před napadením Japonskem. Přesto byli Američané Pearl Harborem překvapeni...

Plán Barbarossa zkrachoval v červenci a srpnu 1941. Po těžké bitvě okolo „klíče k Moskvě“ Smolenska, musela německá skupina armád „Střed“ přejít do obrany. Doplnit stavy a zformovat se ku pokračování ofenzivy (operace Tajfun). V létě, na podzim 1941 a na jaře 1942 utrpěly sovětské ozbrojené síly nejtěžší lidské a materiální ztráty. K tomu je třeba přičíst chování okupantů na obsazeném území. Cílené drancování hmotného a přírodního bohatství, deportace lidí pro práci do říše, re-

prese soustavných tzv. protipartyzánských akcí, promyšlená taktika „spálené země“ za ústupu (1943 – 44). Většina obětí Sovětského svazu (27 milionů) tedy padá na vrub organizovaného vyhlazování obyvatelstva (Generální plán Ost).

Když se karta začala obracet, oprávněně se mezi německými vojáky a civilisty rozšířily obavy z trestu kvůli jejich pyše. Výrazem toho byla kolektivní snaha dostat se pod kontrolu „kultivovaných“ západních spojenců. Ožila teorie, přetrvávající přes bipolární rozdělení světa (1946 – 1989) podnes, zastavit „ruské barbary“ co nejdále na východě, aby tyto „asijské hordy“ neohrožovaly „svobodnou“ Evropu.

Bez upírání zásluh komukoliv, Sovětský svaz přispěl nejvíc k vítězství států protihitlerovské koalice. O porážce Třetí říše se rozhodlo na Východě. Zde Němci nasadili prakticky celou svoji vojenskou mašinerii. Mnoho se na tom nezměnilo ani s vyloděním západních spojenců v Itálii (1943) a Francii (1944). Urputnost, s níž se bojovalo na sovětsko-německé frontě, nemá srovnání se západní frontou, severní Afrikou, italským válčistěm, nebo Tichomořím. Hospodářská a materiální pomoc dodávaná Sovětům ze Západu nepřicházela nezištně ani zadarmo. Za ideální, veřejně příliš nepublikovaný výsledek tam mnozí v pozadí považovali co možná největší vzájemné vyčerpání obou stran.

Kniha autora Paula Carella

Velká Británie odtajnila plán operace „Nemyslitelné“

„Úspěšná realizace by přiměla Rusy, aby se podřídili naší vůli.“ Tak zní citát z dokumentu, který byl částečně odtajněn britským národním archivem. Potvrzuje, že Spojené království a Spojené státy americké skutečně měly plán rozsáhlé války se Sovětským svazem ihned po skončení druhé světové. Dlouho byl považován za fikci, alespoň Londýn jakékoli informace o jeho existenci kategoricky popíral. Na konci devadesátých let však oficiálně přiznal: Západ zcela vážně zvažoval možnost ofenzivy proti Rudé armádě. Operaci řídil osobně britský premiér Winston Churchill. Nyní se stalo zřejmým, kdy přesně se tím zabýval. Na titulním listu je datum 22. května 1945. To znamená, že zaútočit na spojence z protihitlerovské koalice, tedy SSSR, mohli už několik týdnů po Dni vítězství. A to ve

skutečnosti zdaleka není všechno. Zde je vše černé na bílém – mnoho detailů a podrobností samotného angloamerického plánu.

Winston Churchill sám přišel s kódovým označením pro operaci – „nemyslitelné“. Co tím názvem chtěl říci? Dle historiků byl Churchill realista a jen si uvědomoval, že spojenci páchají proti Sovětskému svazu, který nesl hlavní tíhu boje proti fašistickým bestiím, nemyslitelnou podlost. Ale Churchill by nebyl Churchill, kdyby vždy hrál otevřeně a upřímně. „Churchill po celou dobu házel klacky do špic, a to v době před určením data vylodění a otevření druhé fronty“, konstatuje pro vesti.ru Nikita Buranov, expert vědeckého oddělení RVIO. Churchillův plán byl jednoduchý: západní spojenci měli během dvou měsíců po kapitulaci Německa vést rozsáhlou po-

„Příští válka se povede do totálního zničení nepřítele,“ vyhlásil říšský kancléř O. Bismarck. O pangermanismu 19. a 20. století to platilo stoprocentně. Právě neúčast Ruska při rozhodování v evropských záležitostech 1918 – 1919 způsobila, že téměř okamžitě Německo přistoupilo k přípravě revanše. Taková možnost po roce 1945 jednoduše neexistovala. Vzetí Berlína nebylo gestem ješitnosti J. V. Stalina, což západní vůdci údajně neměli zapotřebí. Byl to faktor, zabraňující nějakému „korektnímu“ míru. Faktor, stabilizující na desetiletí mírový stav Evropy, který však od 90. let minulého století dostává čím dále povážlivější trhliny.

Přestože se to ještě nedávno zdálo nemožné, jsou pořád na tomto světě mocenské kruhy, jimž není cizí zmodernizovaný plán Barbarossa. Pro tyto „elity“ by bylo zničení Ruské federace jako státu podobné ovládnutí nového kontinentu z kolumbovské éry... Česká republika je společně s ostatními zeměmi jižních a západních Slovanů začleněna do struktur působících ve zmíněném neblahém smyslu. Slovan vraždící Slovana představuje historické prokletí, na něž stále přistupujeme. Události z občansko-etnicko-náboženského konfliktu v Jugoslávii a v poslední době na Donbasu po ukrajinském převratu, budiž nejaktuálnějším varováním...

VLADIMÍR MLEJNECKÝ

zemní, leteckou a námořní ofenzivu na územích, která SSSR osvobodil a zahnat Sověty až na hranice Polska. Churchill byl přesvědčen, že kromě hlavního spojení, USA, do operace vstoupí i další státy Evropy. Nepochyboval ani o tom, že se k nové koalici připojí Polsko právě osvobozené od fašistů.

Svět od rozpoutání (pokračování) války zachránil nesouhlas několika britských velitelů, kteří tvrdili, že Rudá armáda, která má vojenskou převahu v Evropě, rozbije „nové spojení“ na prach. Nyní se lze díky odtajnění dokumentů z šedé složky s názvem „Sovětský svaz – ohrožení civilizace“ dozvědět mnoho zajímavého o poválečných plánech našich takzvaných „spojenců“.

(mhav)

Stranu 7 připravil a redigoval Jan Jelínek

Oslava 76. výročí vítězství sovětského lidu nad fašistickým Německem

Shromáždění se konalo v centru Minsku na Náměstí Vítězství, kde je obelisk 48 metrů vysoký, na kterém je třímetrový Rád Vítězství. Zde se rovněž nachází Věčný oheň. Na tomto památném místě se konají oslavy různých výročí nezávislého Běloruska, např. 9. květen – Den Vítězství, 4. červenec osvobození Minsku Rudou armádou tj. Běloruska (4. 7. 1944) a dalších. Občané byli přítomni i na třídě Nezávislosti poblíž památníku.

Na začátku oslav byly položeny věnce prezidenta A. Lukašenka

a dále příslušníků ozbrojených složek a politických a společenských organizací.

Poté slavnostně pochodovala čestná jednotka s melodií Svaté války – Svjashchjenaja vojna, kde v čele byly nesené tři vlajky a to běloruská, sovětská a vlajka Vítězství. Po té vystoupil s projevem A. Lukašenko, kde mimo jiné zdůraznil úlohu v porážce fašistického Německa statečným sovětským lidem pod vedením J. V. Stalina a komunistické strany. Rovněž poukázal na hrdinnou Rudou armádu, rozvědku, ale i partyzány. Po-

děkoval žijícím účastníkům Velké vlastenecké války i Dětem války a ujistil je, že běloruský lid nezapomene to, co udělali pro osvobození Běloruska, SSSR a prakticky celé Evropy. Následovně se s nimi setkal v delším přátelském rozhovoru.

Po projevu zazněla píseň Den Vítězství v podání pionýrského souboru. Vystoupení bylo velmi pěkné a symbolické, neboť i děti jsou vychovávány nezapomínat své dědy a pradědy, kteří jim přinesli svobodu a spokojené dětství. Dočkáme se tohoto opětovně

i u nás!? Závěrem oslav k Věčnému ohni napochodovali komсомolci a mladí vojáci v uniformách krasnoarmějců a rozvinuli vlajky Běloruska a Sovětského svazu o rozměrech 5x2 metry, což mělo u A. Lukašenka a dalších účastníků shromáždění velký ohlas.

V mé krátké vzpomínce na oslavu 76. výročí Vítězství sovětského

lidu nad fašistickým Německem v Minsku třeba se zmínit i o tom, že u přihlížejících byli vlaječky, jak běloruské, tak i Vítězství, ale i sovětské. Rovněž byli k vidění velké vlajky odborů, Komsomolu a druhých politických a společenských organizací v neposlední řadě i mnoho vlajek Komunistické strany Běloruska. **Lensta**

Dopis velvyslanci Alexandru Zmejevskému

Okresní výbor Komunistické strany Čech a Moravy v Klatovech zaslal Alexandru Zmejevskému, velvyslanci Ruské federace v Praze, dopis tohoto znění:

Vážený pane velvyslance, protiruská hysterie České republiky započatá před třemi desítkami let zánikem tehdejší Československé socialistické republiky v důsledku státního převratu nabírá neustále na síle. Odstranění sochy maršála Koněva v loňském roce v Praze – Dejvicích a především v současné době obvinění Ruské federace na podílu likvidace muničního skladu ve Vrbětčích posunulo dřívější dlouhodobě nadstandardní vztahy obou států na bod mrazu. Vše se tak děje na po-

zadí falzifikace Evropské unie o hlavních aktérech – vinících rozpoutání 2. světové války, stejně jako zpochybnění a znevěrohodnění rozhodujícího podílu slavné Rudé armády na osvobození rozhodující části Evropy z válečného područí německého nacismu.

Chceme Vás, vážený pane velvyslance, ubezpečit, že současný mediální obraz spojený s projevy hraničícími s hyenismem některých současných vládních představitelů a politických osobností obou komor Parlamentu ČR není skutečným obrazem stavu české společnosti. Většina našich občanů si bude navždy pamatovat, kdo položil za záchranu našich životů životy své. Žádné sebevětší zkreslování historie, nemůže zpochyb-

nit a zničit vřelé bratrské vztahy mezi našimi národy.

Český lid za Vámi stojí i v tak složité době, kdy je stále větší nebezpečí rozpoutání zničujícího světového válečného konfliktu. Přestože armáda ČR stojí tentokrát spolu s armádami států NATO proti RF, která je Západem prezentována jako říše zla, naši občané zůstávají i nadále mírumilovným národem. Národem, který bude vždy stát na pozici zachování míru a bezpečnosti, na hodnotách, které se Ruská federace v atmosféře válečné konfrontace Západu snaží dlouhodobě upřednostňovat ve prospěch dalšího mírového soužití lidstva.

Jménem OV KSČM Klatovy
– Mgr. Miroslav Kavij

Koncentrační tábor Flossenbürg v lednu 1945 praskal ve švech

Transportů a vězňů přibývalo ze dne na den, stejně jako poprav a zbavování se nepohodlných. Jídlo bylo nejen špatné, ale bylo ho tak málo, že často ani nezbylo na všechny. Spoustu hladových Němců umlátili, když se v zoufalství vrhali k prázdným kotlům. Hodně lidí umíralo nejen na následky nemoci, ale i vysílením. Nebylo dne, aby z přeplněných baráků nevynášeli mrtvé. Pokládali je na studený beton umývárny. Spolu s nimi i umírající. Jeden z pochodů smrti na konci druhé světové války vyšel dne 13. dubna 1945 z Legenfeldu a Zwickau. Bylo na něj vyhnáno 1450 mužů a 150 žen. Jejich řady rychle řidly. Skupina z koncentračního tábora Legenfeld, ve které bylo na počátku osm set vězňů, se ztenčila postupem doby na pouhých dvě stě vězňů, z toho bylo asi 27 Čechů. Když 21. dubna došla kolona na silnici mezi Martinovem a Holubínem nedaleko od Mariánských Lázní, byla omylem napadena střelbou amerického hloubkového letce. Na místě bylo usmrceno 16 vězňů, mnoho jich bylo zraněno. Všichni ranění, místo ošetření a pomoci, byli doprovodem surově a nemilosrdně povražděni. Němečtí obyvatelé z nedalekého Pistova je večer odvezli na čtyřech vozech. Místo na hřbitov v Pistově je však zahrabali do jámy v lese, asi 100 metrů od hřbitova. Místo nebylo označeno. V březnu 1946 byla provedena exhumace, která ukázala, že v masovém hrobě bylo 66 obětí. Tyto oběti byly uloženy do rakví a pochovány důstojně na hřbitově.

V roce 1950 k nim přibýly ostatky dvou anglických letců zavražděných fanatickými Němci z Dolního Kramolína po seskoku padákem z hořícího letadla. Pod pistovskou mohylou odpočívá 68 obětí fašismu z celé Evropy. Pa-

mátník byl postaven v roce 1965.

Poznámka redaktorky – já sama jsem se po několik let zúčastňovala pietních aktů na Pistově. O pochodech smrti jsem psávala do týdeníku „Republika“.

NATAŠA WEBEROVÁ

Pomník Čechoslovákům v areálu památníku Flossenbürg
FOTO: Národní osvobození

Koncentrační tábor Flossenbürg dnes. V lednu 1945 praskal ve švech. Transportů a vězňů přibývalo ze dne na den. FOTO: Národní osvobození

Zamyšlení nad poselstvím stalingradského Rusa, Dmitrije Straševského, Čechům

Poslouchal jsem poselství stalingradského činovníka pana Dmitrije Straševského, vzpomínajícího na dlouholeté přátelství Rusů a Čechů a na společné pracovní dílo, a jímá mne nad naší vládou a politiky vztek. Stydím se za naši vládu, za náš parlament a zejména za senát, který jakoby byl centrem protiruského štváčství. A zejména jsem zděšen nad ženami parlamentu – paní Langšádlovou, paní Němcovou, paní Pekarovou, které jakoby nebyly matkami a ochránitelkami dětí, a které s šíleným leskem v očích vykřikují nenávistně proti Rusku a ruským lidem. A nejraději by je zničily válkou. Ani si neuvědomují, že jsou jako myši, které řvou. Všichni takoví předáci pak poštvávají Ukrajinu proti Rusku a nahrávají odpornému banderismu a tlupám zasévajícím zkázu a zmar mezi lid Ukrajiny, jako například pluk AZOV.

Všichni Rusové by měli vědět, že činy současné mocenské kliky Česka nejsou činy českého národa, a domníváme se, ani českého prezidenta. Nás pan prezident vyvolává dojem, jako by byl Janem Roháčem z Dubé, husitou, obklopeným nepřáteli zeměškvůdci, jak se to tehdy nazývalo. Není sám. Stojí za ním většina národa, která

jej právoplatně volila, která si nepřeje válku, ale mír, která nechce protiruské sankce, ale dobré vztahy jako se všemi ostatními.

Rusové nás zachránili před vybitím nacisty a my si toho jako vláda a předáci politiky nevážíme??? Ó tempora, ó mores! Qui usque tandem, naši Catilinové?? Jak dlouho budete ještě štvát proti Ruské federaci, proti ruskému národu, proti jeho prezidentovi? Ovšem nářek na tímto stavem nic neřeší. Zvláště my z rodiny 360 tisíc pozůstalých po bojovnících proti fašismu a obětech fašismu, si nepřejeme zničit dlouholeté svazky s ruským národem.

A my nemůžeme připustit, aby tento katastrofální stav trval do nekonečna.

Proto jdeme k volbám.

Budeme volit takové strany, které nerozbíjejí dlouholeté rusko-české svazky a vztahy.

Strany, které nechťejí agrese vyvolávané spolkem NATO, kam jsme byli zavlčeni bez vůle lidu.

Strany, které nechťejí bezduše tahat chomouty žaláře národů zvaného UNIE. Takový bude náš postoj.

**JIŘÍ JAROŠ NICKELLI,
SPOLEČNOST
LUDVÍKA SVOBODY BRNO**

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST č. 255/2021, cena 10 Kč.

Zakladatel: prof. Ing. Břetislav Chvála, DrSc.

Vydavatel: Slovanský výbor ČR.

Redakční radu řídí: Docent RNDr. Jan Míniar, DrSc.

Členové rady: Miroslav Havlík, Eva Holečková, Jan Jelínek, Čeněk Milan Kadlec a Nataša Weberová.

Distribuci vede Alena Grospičková.

Na Slovanském výboru jsou úřední hodiny ve čtvrtek od 10 do 15 hodin.

Redakce a administrace: Slovanský výbor ČR, Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1, III. patro, kabinet č. 147, tel. 607 715 152,

internetová adresa: www.slovanskyvybor.cz (jejím redaktorem je Miroslav Havlík).

Adresa e-mail: slovanybor@volny.cz.

Příspěvky zasláné redakci nemusí vždy vyjadřovat její stanovisko.

Redakce si vyhrazuje právo úpravy příspěvku. Uzávěrka čísla dne 12. 6. 2021.

Časopis registrován na MK ČR pod reg. č. 8038.ISSN-1212-3315.